

התנועה לחופש המידע כסוכן אזרחי לקידום שקיפות¹

פרופ' יורם רבין

המרוץ למידע של האזרח הקטן

כל מי שניסה כבר יודע. על אף החוק הברור, הפסיקה בנושא, ההסברה והטכנולוגיה – המסע אותו עובר מבקש המידע מיום הגשת הבקשה ועד קבלת המידע בפועל יכול להיות ארוך, מתיש ויקר.

תנאים להגשת בקשה – עוד טרם הוגשה בקשת המידע, על המבקש לעמוד במספר תנאים שרק עמידה דווקנית בהם תאפשר לו להתחיל את המסע הנכסף אל עבר המידע. בהתאם להוראות חוק חופש המידע, התשנ"ח-1998 (להלן: "החוק") מדובר בתנאים הבאים:

1. איתור הרשות המחזיקה במידע המבוקש ואיתור פרטי ההתקשרות של הממונה על יישום הוראות החוק בתוך הרשות.
2. תשלום אגרה בסך 100 ₪ (סכום המתעדכן ועולה אחת לשנה).
3. התחייבות מטעם מבקש המידע לתשלום סך של עד 266 ₪ בשל הפקת המידע (סכום המתעדכן ועולה אחת לשנה).
4. ניסוח הבקשה באופן נהיר וברור, שכן כל טעות ניסוחית עלולה להביא לקבלת מידע חלקי או לסירוב נחרץ להעברת המידע.

משמולאו תנאים אלו, נשלחת הבקשה והמסע מתחיל.

סייגים למסירת מידע – כפי שידוע לכל, מציב החוק מספר סייגים בגינם ניתנת לרשות הסמכות, ולעיתים אף החובה, שלא למסור את המידע המבוקש, או למסור רק את חלקו. סייגים אלו נפרסים על פני קשת רחבה של שיקולים, לרבות שיקולי ביטחון המדינה, הקצאת משאבים, התיישנות ועוד.

אלמנטים חיוביים בשנה החולפת

בשנה החולפת ניתן לזהות כמה מגמות ושינויים אשר השפיעו על חופש המידע בישראל:

¹ הרצאה שניתנה במסגרת הכנס המרכזי של מחוזות לשכת עורכי הדין באילת, במושב: "מציאות נושכת? הפער בין הדין למציאות בחוק חופש המידע", שנערך ביום 18 לאפריל 2013.

השינוי הראשון הוא, **הקמת יחידת חופש המידע במשרד המשפטים** בניהולה של עוה"ד רבקי דבש. התנועה לחופש המידע פעלה בשנים האחרונות להקמת נציבות חופש מידע, כמקובל בדמוקרטיה מערבית רבות בעולם. אמנם לא "קיבלנו" נציבות עם סמכויות אכיפה של ממש כפי שראוי היה, אבל בהחלט הוקמה יחידה ששמה לה למטרה לקדם את חופש המידע בישראל ובאופן ראשוני, לטפל בעניינים הקשורים למדיניות וסטנדרטיזציה וכן להסברה פנים שלטונית. בנוסף, היחידה תפעל להקמת אתר מרכזי אחד בו יוגשו בקשות חופש מידע לשלטון המרכזי. אין ספק, שעדין ישנן בעיות מהותיות ועמוקות בכל הקשור ליישום חופש המידע בישראל, אך היחידה שהוקמה והיכולת לשתף פעולה בנושאים מסוימים, בין התנועה ליחידה, היא צעד חשוב בקידום מהפכת השקיפות המיוחלת.

השינוי השני, **הצטרפות ישראל ל"פורום הבינלאומי לממשל פתוח"**. ההצטרפות דרשה מישראל להתחייב לקדם שקיפות ודיווחיות במרחב הציבורי. במסגרת ההצטרפות לפורום הבינלאומי, הוקם הפורום הישראלי, בו חברה גם התנועה לחופש המידע, שמשמשת כגוף מייעץ להשגת היעדים הנובעים מעקרונות הממשל הפתוח, ביניהם, כמובן חופש המידע. ההצהרה הבינלאומית לקידום עקרונות של ממשל פתוח, חופש מידע, שקיפות ושיתוף ציבור, היא בעלת משמעות, אבל אנחנו יודעים שכוחנו בהצהרות חזק יותר מכוחנו במעשים. חזון ה"ממשל הפתוח" יכשל ללא הפנמת העקרונות העומדים בבסיס חוק חופש המידע. השינוי החשוב ביותר והדחוף ביותר הוא ב"דיסקט", שבראשם של רבים מהפקידים במשרדי הממשלה. מעטים מהם מבינים שהתפקיד שלהם הוא לעזור לציבור להגיע למידע, ושהם לא עושים בכך כל חסד. לעיתים קרובות מדי, אנו בתנועה נתקלים בנציגי גופים, שהחוק חל עליהם אך הם אינם מבינים קביעה בסיסית זו. מעבר לכך, נדמה שגם אנחנו כציבור, לא מפנימים את הרציונאל הקנייני שעומד בבסיס חוק חופש המידע. אזרח שמבקש מידע על פי החוק אינו צריך להתנצל או להתפתל כאשר הוא מגיש בקשת חופש מידע. וגם כיום, 15 שנים לאחר חקיקת החוק, נדמה, שלא הציבור ולא הרשויות מבינים עקרון חשוב זה.

בקשר ישיר להצטרפות לפורום הבינלאומי לממשל פתוח, הושק לאחרונה **אתר מאגרי המידע הממשלתיים, הידוע בכינויו data.gov.il**. האתר, שהוקם על ידי יחידת ממשל זמין, מפרסם באופן נגיש ומתעדכן מאגרי מידע ממשלתיים במגוון תחומים. פן חשוב של האתר, מספק את המידע בקוד פתוח, משמע שכל משתמש יכול להשתמש במידע לפיתוח יישומים. עצם הקמת האתר ואיתור מאגרי מידע, שניתן לשתף עם הציבור, היא חשובה ובעלת משמעות. יחד עם זאת, פרסום מאגרי מידע אין בהם לכשעצמם, להשיג את מהפכת השקיפות המיוחלת. קיימים הרים של מידע – דוחות, דוחות ביקורת, פרוטוקולים, הסכמים, תקציבים, שאינם נכללים עדיין באתר, ולא במקרה, ואינם מגיעים לידיעת הציבור, בוודאי לא באופן יזום ופעמים רבות גם לא בעקבות הגשת בקשת חופש מידע, אלא רק לאחר הגשת עתירה מנהלית.

בעיות וכשלים

נדמה, שלא ניתן לומר שמהפכת השקיפות דורכת במקום. ובכל זאת, ישנה עוד דרך ארוכה. ישנם עדין כשלים וגופים הפועלים במחשכים ללא שקיפות וללא דיווחיות.

אגרות – אחת הסוגיות החשובות בהקשר זה היא האגרות. בישראל קיימת האגרה הגבוהה ביותר בעולם לבקשת חופש מידע. 15 שנים מאז חקיקת החוק טרם נקבעו פטורים או החזרים לאגרות.

זמני התגובה לקבלת מידע – גופים רבים אינם עומדים בדרישות הזמנים שמקציב החוק למתן תשובה:

(1) לאחרונה קיבלנו מידע ממשרד הבריאות על בקשה, לקבל את ההסכמים בין בתי החולים לחברות המספקות את תחליפי החלב. הבקשה, נשלחה בסוף 2008, התשובה הגיעה בשנת 2012.

(2) בקשה שהגשנו למשרד המשפטים, לקבלת נתונים אודות הטרדות מיניות במשרד, הוארך בה מתן התשובה ל 90 יום ולהדגיש, שבקשה דומה הוגשה לכל משרדי הממשלה ונענתה פחות או יותר, במסגרת 30 הימים המקובלים בחוק.

טקטיקות של הרשויות לסיכול החוק או "התעללות בירוקרטית" – לרשות עומדים מספר "כלים סודיים" בהם היא עושה שימוש כראות עיניה ואשר עוזרים לה להתחמק מעמידה בחובות הקבועות בחוק באשר למסירת מידע. "כלים סודיים" אלו אינם כתובים ואינם מפורסמים אך הם ידועים לעוסקים במלאכה והשימוש בהם הינו רוחבי ונרחב.

להלן מספר דוגמאות לאותם "כלים סודיים", משוכות נוספות אותן מציבות הרשויות השונות בפני מבקש המידע, למן יום הגשת בקשת המידע ועד קבלתו בפועל. חשוב להבהיר שמשוכות אלו מוצבות בפני מבקש המידע, ללא קשר לזהותו, האינטרס שלו במידע, מניעיו וכדומה. משוכות אלו ניצבות בפני התנועה לחופש המידע, אזרחים וחברות אשר פונים לרשות לקבלת מידע.

1. אי מסירת המידע בפועל, גם לאחר אישור מצד הרשות למסור אותו:

מדובר במקרים בהם מאשר הממונה על יישום הוראות חוק חופש המידע כי המידע המבוקש יימסר לידי המבקש, אך בפועל, המידע לא נמסר. לכאורה נראה כי מדובר בטעות בירוקרטית בה החלטת הרשות אינה מבוצעת אך בפועל מתברר שמדובר בשיטה שמטרתה להתיש את מבקש המידע על ידי הצבת משוכה אחת נוספת בדרך ליעד.

במצב כזה, ימצא עצמו מבקש המידע אוחז בידי אישור מטעם הרשות כי המידע יימסר לידי אן בפועל המידע לא נמסר והוא מוצא עצמו ניצב בפני שוקת שבורה. מצד אחד ניצב לו הממונה ברשות,

אשר טוען כי הוא אישר את העברת המידע וכי תפקידו הסתיים בזאת. מהצד השני ניצב לו הפקיד אשר אוחד במידע ומסרב לשחררו בשל "הוראת בכיר ברשות". בתוכם ניצב לו האזרח אשר לא קיבל את המידע שביקש.

בלית ברירה, על האזרח לפנות לערכאות משפטיות ולהסביר מדוע חייב היה לפנות לעזרת בית המשפט על אף שנאמר לו במפורש כי אין מניעה שהמידע יועבר אליו.

דוגמה: מזה תקופה לא קצרה מנסה התנועה לחופש המידע להשיג מחברת עמידר תיק אישי של דיירת עמידר. בידי התנועה מכתבים החתומים על ידי הממונה על יישום הוראות החוק בעמידר, מר בן ציון שם טוב, ואשר בהם נכתב כי המידע יועבר לידי המבקשת ללא דיחוי. בפועל, מבקשת המידע זומנה למשרדי חברת עמידר כבר 5 פעמים בטענה כי המידע ממתין לה במשרדים ויימסר לידיה לכשתגיע – אך כל פעם נדחתה וחזרה בידיים ריקות! זהו מצב בו אזרחית נאלצת לכתת רגליה למשרדי חברת עמידר וחוזרת בידיים ריקות על אף שהיא מציגה את אישורי מסירת המידע ואף טוענת כי זימנו אותה לשם קבלת המידע. רצוי להדגיש כי מדובר בדיירת עמידר דלת אמצעים אשר כל הגעה למשרדי עמידר גוזלת ממנה משאבים שאין לה. על אף התערבות התנועה לחופש המידע וגורמי תקשורת נוספים, עדיין אין שינוי ביחסה של חברת עמידר לנושא. בלית ברירה, ייאלץ מקרה זה להגיע לפתחו של בית המשפט על מנת לקבל סעד הולם. זוהי דוגמה ל"התעללות בירוקרטית" בה הרשות מטרטרת את מבקשת המידע ומונעת ממנו קבלת מידע באמתלת "טעות בירוקרטית" אשר חזרה על עצמה 5 פעמים.

2. התעלמות הרשות מבקשת המידע:

מדובר במקרים בהם בקשת המידע לא זוכה לכל תגובה/מענה (אפילו לא לסירוב). מבקש המידע לא זוכה לכל התייחסות לבקשתו וכל פנייה נוספת לרשות זוכה גם היא ליחס דומה. מבקש המידע מוצא עצמו שולח מכתבי תזכורת, מתקשר לברר, שולח מיילים – אך ללא הועיל. בדרך כלל, תגובת הרשות מתקבלת רק לאחר המצאת כתב העתירה לידיה.

התעלמות מצד הרשות מונעת ממבקש המידע כל אפשרות להידבר עם הממונה ואף חוסמת כל ניסיון להבין מדוע לא נמסר המידע. במצב כזה, נאלץ מבקש המידע לפנות לבית המשפט ורק באמצעות ההליך המשפטי הוא זוכה לתגובה מצד הרשות.

דוגמה: בינואר 2012 פנתה התנועה לחופש המידע למשרד הביטחון בבקשה לקבל לידיה את המסמכים ופריטי המידע שהובילו להפסקת התמיכה של משרד הביטחון בעמותת "לחופש נולד". בקצרה יסופר כי משרד הביטחון החליט להפסיק את תמיכתו הכלכלית בעמותת "לחופש נולד" אשר עסקה באיתור נעדרים צה"ל. החלטה זו ניתנה לאחר שמשרד הביטחון העביר סכומי עתק לעמותה. התעורר צורך ציבורי לברר את אשר התרחש מאחורי הקלעים של החלטה זו.

ביולי 2012, כחצי שנה לאחר מועד הגשת הבקשה, הגישה התנועה לחופש המידע עתירה מנהלית לבית המשפט בניסיון לחייב את משרד הביטחון להעביר את המידע המבוקש, וזאת לאחר שזה לא העביר כל תגובה לבקשת המידע במשך חצי שנה! (עת"מ 31818-07-12 התנועה לחופש המידע נ' משרד הביטחון)

זוהי דוגמה "קלאסית" למצב בו מבקשת המידע פנתה לרשות בבקשת מידע, תזכורות, מכתבים, מיילים וטלפונים אך לא זכתה לקבל כל תגובה (גם לא שלילית...) מצד הרשות.

דוגמה נוספת: באוגוסט 2012 פנו מספר ארגונים לעיריית הוד השרון על מנת לקבל מידע מהעירייה. כעבור מספר ימים התקבלה תגובה לאקונית מצד העירייה אשר בה סורבה הבקשה. מאז ועד היום, אפריל 2013 לא התקבלה כל תגובה ו/או תשובה מצד עיריית הוד השרון וזאת חרף פניות רבות מצד הארגונים, פניות אשר כללו מכתבי תזכורת, טלפונים, מיילים ומכתבי התראה טרם עתירה. התנועה לחופש המידע הגישה עתירה מנהלית במטרה לחייב את העירייה למסור את המידע. ניתן רק לקוות שבמסגרת ההליך, תישמע תגובתה הנכספת של העירייה.

3. גרירת מבקש המידע לערכאות משפטיות:

מדובר במקרים אשר הרשות מסרבת למסור את המידע או שאינה מגיבה כלל לבקשה, אך מיד לאחר פתיחת ההליך המשפטי מוציאה הרשות הודעה מטעמה כי היא מוכנה למסור את המידע וכי ההליך המשפטי מיותר.

במקרים אלו, התנהלותה של הרשות מחייבת את מבקש המידע לפנות לערכאות משפטיות, דבר הכרוך בהוצאות בלתי מבוטלות, השקעת משאבי זמן וכסף ואף טרחה הכרוכה בנסיעה לדיון בבית המשפט – אך ורק על מנת לשמוע כי הרשות ויתרה על סירובה והמידע יימסר למבקש.

לרוב הרשות מודעת להשלכות הכספיות שבהתנהלותה (הוצאות משפט לחובתה) ולכן היא דואגת להסוות את הוויתור על הסירוב בתוך ההליך המשפטי, כך שלמתבונן מהצד (השופט) לא יהיה ברור כי מדובר ב"טקטיקה" אלא בהליך משפטי שנגמר בפשרה כדי שרף ההוצאות לא יהיה גבוה.

חשוב לציין שהרשויות אינן משלמות על ההליכים המשפטיים הקשורים לחופש המידע וכי הן מיוצגות על ידי פרקליטות המדינה או יועצים משפטיים של הרשות. מבקש המידע לעומת זאת, חייב לשלם לעורך דין שייצג אותו והליך משפטי שכזה עלול לעלות למבקש המידע אלפי ₪ ולעיתים אף יותר.

מבקש המידע מוצא עצמו נאלץ לפנות לערכאות משפטיות תוך השקאת משאבים רבים ולפתע, מוותרת הרשות על סירובה ומוסרת את המידע. התנהלות זו גורמת לבזבז זמן וכסף רבים מצד מבקש המידע ומהווה משוכה גבוהה מאוד ולצערנו גם נפוצה מאוד.

נראה כי הרשות "בוחנת" את רצינותו של מבקש המידע ונכונותו "ללכת עד הסוף" עם הבקשה. משהוכיח מבקש המידע את רצינותו לגבי המידע על ידי הגשת עתירה – "נשברת" הרשות ומוכנה למסור את המידע. כמובן, שהתנהלות כזו אינה עולה בקנה אחד עם הוראות החוק וועם רוחו של החוק.

דוגמה: כפי שסופר לעיל, עת"מ 31818-07-12 התנועה לחופש המידע נ' משרד הביטחון הינה דוגמה נהדרת לרשות אשר כבר בפיתחו של ההליך המשפטי הצהירה כי ההליך המשפט מיותר, שכן היא מוכנה למסור את המידע המבוקש. אלא שהודעה זו ניתנה זמן קצר לאחר פתיחת ההליך.

רק לאחר קביעת מועד הדיון הראשון בעתירה, מצא לנכון משרד הביטחון למסור את המידע המבוקש. מסירת המידע הפכה את העתירה למיותרת, ואף דרשה מהתנועה לחופש המידע לטעון להשתת הוצאות ריאליות ועונשיות על כתפי משרד הביטחון. התנהלות כזו אינה נדירה, והיא חמורה שבעתיים כאשר היא מופנית כלפי אזרחים אשר משאביהם דלים.

דוגמה נוספת: התנועה לחופש המידע ניסתה במשך תקופה ארוכה לקבל לידיה את הפרוטוקולים של וועדת טרכטנברג. משניסיונות אלו העלו חרס, פנתה התנועה לחופש המידע בעתירה לבג"צ (בג"צ 9402/12 התנועה לחופש המידע נ' משרד ראש הממשלה).

על אף הקו הנוקשה שהתווה משרד ראש הממשלה באשר לחשיפת הפרוטוקולים, זמן קצר לאחר הגשת העתירה מצאו הפרוטוקולים את דרכם לתקשורת (הדלפה) ואל התנועה לחופש המידע (מסירה יזומה של משרד ראש הממשלה), מבלי שהצדדים נדרשו אפילו לדיון אחד.

זוהי דוגמה נוספת לרשות שהתנהלה באופן קשור כביכול, אך מיד לאחר הגשת העתירה שחררה הרשות את המידע.

דוגמה נוספת: התנועה הגישה עתירה לבית-המשפט כנגד משרד הרווחה בשל סירובו למסור מידע הקשור לעמותות הפועלות בנושא אימוץ ילדים בחו"ל על ידי אזרחי ישראל ולגבי הפיקוח אותו מפעיל משרד הרווחה על אותם היליכי אימוץ (עת"מ 5353-01-13 התנועה לחופש המידע נ' משרד הרווחה). משרד הרווחה סירב למסור את המידע תוך הצגת תשובות לאקוניות ואף סרב לכל ניסיון הידברות בין הצדדים טרם הפניה לערכאות משפטיות.

אולם, מיד לאחר הגשת העתירה (בחודש ינואר 2013), הפלא ופלא, הודיע משרד הרווחה כי הוא מוכן למסור את המידע המבוקש (בחודש פברואר 2013 – כשלושה שבועות לאחר המצאת כתב העתירה לידיו).

לאור עמדתו זו של משרד הרווחה, נמחקה העתירה, בכפוף לבקשתה של התנועה להשית הוצאות משפט על הרשות.

4. דרישת עלות מופרזת עבור הפקת המידע:

מדובר במקרים בהם הרשות מחליטה להעביר את המידע המבוקש אך גובה בגינו מחיר מופרז ומופקע, ללא כל אחיזה במציאות ובניגוד גמור לתקנות חופש המידע.

בצורה כזו, שמה הרשות משוכה נוספת, גבוהה ומרתיעה למדי, בפני מבקש המידע טרם קבלת המידע. משוכה זו עוזרת לרשות להצטייר כמי שאינה מסרבת לבקשת המידע מחד אך מונעת את העברתו לאזרח מאידך תוך שימוש ב"הרתעה" כספית שלא כדין.

לרוב, דרישות התשלום המופרזות מלוות ב"הסברים" לגבי העלות המופרזת – הסברים אשר למבקש המידע הממוצע נראים סבירים וקבילים. במצב כזה, רוב מבקשי המידע נסוגים מבקשתם ומחליטים לוותר על המידע בשל עלותו הגבוהה. אנו בתנועה לחופש המידע יודעים להעמיד את הרשות במקומה ואף לפנות לבית המשפט אם צריך על מנת להביא למסירת המידע בעלות סבירה.

דוגמה: התנועה הגישה למשרד האוצר בקשת מידע לקבלת מידע אודות הערכת העלויות של כל הצעות החוק הפרטיות בעלות משמעות "תקציבית" בין השנים 2009-2012 המוצגות על ידי משרד האוצר בישיבות ועדות השרים לענייני חקיקה, והמוצגות על ידי מרכז המחקר והמידע (המחלקה לפיקוח תקציבי) של הכנסת אשר עברו קריאה טרומית וכעת נמצאות בשלב ההכנה לקריאה ראשונה.

בתגובה, דרש משרד האוצר סך של 7,000 ₪ לערך בעבור מידע בגין 5 חודשים בלבד!

דוגמה נוספת: התנועה פנתה למספר בתי חולים וביקשה לקבל מידע אודות נסיעות רופאים לחו"ל. בית החולים "שיבא" דרש סכום של 9,000 ₪ בגין הפקת המידע! בית החולים נסוג מדרישתו לאחר שהתברר כי יתר בתי החולים העבירו את המידע בחינם.

אלו הן שתי דוגמאות לדרישת סכומי כסף גבוהים למדי בגין מידע שניתן היה להעבירו בחינם או בעלות מינימאלית. ניתן להעריך, כי דרישה לתשלום של סכומים דומה היו גורמים לאזרח מן השורה למשוך את ידו מבקשת המידע או גרוע מכך – לשלם אותה.

5. לעיין אך לא לצלם:

קיימת גם טקטיקה שניתן לקרוא לה "לעיין אך לא לצלם". אנו מוצאים עצמנו בבית משפט נאבקים לקבל את דוחות הבקרה של משרד התחבורה על חברות התחבורה הציבורית, לאחר שהורשנו לעיין במידע, אבל חלילה לא לצלם עותק ממנו (בעניין זה הוגשה עתירה על ידי התנועה).

התקדמות והישגים (בהליכים של התנועה)

ובכל זאת, אנחנו יגעים אך לעיתים גם מוצאים. בשנה החולפת היו לתנועה כמה הישגים משמעותיים של מידע שהגיע, אף ללא עתירה. אציין רק כמה דוגמאות:

(1) במסגרת הקליניקה לחופש המידע המתקיימת בבית הספר למשפטים ע"ש חיים שטריקס, התקבלו פרטים מחברת עמידר, לפיהם בישראל עומדות ריקות מאות דירות ראויות לאכלוס בזמן שבו אלפי משפחות ממתינות לדור ציבורי.

(2) בעקבות שיתוף פעולה של התנועה עם רוני לינדר-גנץ מעיתון דה-מרקר, קיבלה התנועה את דו"ח שביעות הרצון על בתי החולים, שמצטרף לזכייה שלנו בעתירה לפרסום מדדי האיכות בהם משרד הבריאות בוחן את קופות החולים, והתחלה של מהפכת שקיפות שתיתן בידי החולים את המידע הדרוש לשם יותר מעורבות ואחריות בטיפול הרפואי שלהם.

(3) מידע שהתקבל בעקבות עתירה, הוביל לחשיפת שמות העמותות שזוכות מרשם העמותות לפטור ממסירת שמות תורמיהם.

(4) בעקבות עתירה קיבלנו חלקים משמעותיים מהדו"ח שחיבר משרד הביטחון והוביל להפסקת התמיכה בעמותת "לחופש נולד", לאחר שנים בהם העמותה לא הגיע להישגים כלשהם.

(5) השנה, התנועה מפעילה פרויקט ייחודי שמבקש להגביר שימוש של ארגוני החברה האזרחית בחוק. "קואליציית הנשים לחופש מידע", פעולת עם כמה עמותות נשים מובילות, במטרה להשיג מידע, שלא ניתן להשיג בדרכים אחרות ואשר נדרש לקידום המטרות החברתיות שלהן. מידע בנושא אלימות כלפי נשים, בריאות, דת, תעסוקה ועוד. הגדרת ארגונים כקהל יעד משמעותי בקידום חופש מידע, הוא צעד אסטרטגי חשוב בקידום השקיפות.

כמה מילים על העמותה:

העמותה, שנשענת רובה ככולה על תרומות, אינה יכולה להגיש את כמות הבקשות ולנהל את כמות העתירות שראוי היה לנהלן. משאביה הדלים והמתדלדלים של התנועה שעלולים להשבית את פעילותה, הם האתגר הגדול שלנו בתקופה הקרובה. כיום התנועה מגישה כ- 100 בקשות בשנה ובין 5 ל- 7 עתירות. תקציבה השנתי של העמותה עומד על \$100,000 בלבד.